

Medina értékeit fedezték fel a vándor szépkorúak

2018.06.08.

Számos értéket rejtenek a megye kisebb települései is, legyen szó akár épített emlékekről, hagyományokról vagy az egyáltalán nem mellékes vendégszeretetről. A héten Medina kincseit fedezte fel a Vándorló Szépkorúak Baráti Köre Tolna csoportja.

A szerb templomtól a lokátorig - akár ezt a címet is kaphatta volna a Vándorló Szépkorúak Baráti Köre Tolna heti kirándulása, amelynek célja Medina értékeinek felfedezése volt. A falu ismertsége nő, jó híre szájról szájra terjed, egyre több csoportot fogadnak, akiket többnyire Véna Attila, a település polgármestere kalauzol.

A vendégek kedden először a szerb templomot nézték meg, ahol két idegenvezetőjük révén nemcsak az épület történetébe, hanem a helyi 30-40 fős közösség mindennapjaiba, hagyományaiba is bepillantást nyerhettek. Azt is megtudták, hogy az áldozás az ortodox katolikusoknál ugyanúgy vörös miseborral történik, de nem ostyát, hanem borba mártott kenyeret kapnak. Érdeklődésben, kérdésekben nem volt hiány, az asszonyok révén persze eljutottak a főzésig is, így az ünnepek kapcsán a gasztronómia különbözőségei, egyezések is „terítékre” kerültek.

A vidám társaság busza ezt követően a Csepi malom irányába fordult, hogy utasai megnézhessék az épületet, amely előtt hajdanán kígyózó sorban álltak az őrlésre szánt terményt hozó szekerek, miközben gazdáik egy közeli kocsmában „frissülhettek fel”.

Vén Attila elbeszéléséből kiderült, hogy az egykori tulajdonos Amerikába vándorolt ki, ahol egy kerékpár gyárban dolgozott. A csapágyak szerelésével annyi pénzt keresett, hogy miután hazajött, felépítette a malmot a Sió mellett, felhúzott hozzá egy házat és földet is tudott vásárolni. Ő azonban nem értett a malom üzemeltetéséhez, ezért átadta a Csepi-Szabó párosnak, akik sokáig sikeresen vitték azt. Érdekes, hogy nagyon talpra esett fűtőmesterük volt, aki révén a delet a faluban jó ideig nem a harangszó, hanem a gőzduda malomból érkező hangja jelezte. Később a vállalkozás áldozatul esett az államosításnak, az épületet raktárként használták.

Az 1990-es években az önkormányzat, a kistérség és egy vállalkozó közösen megvásárolta és felújította. Jelenleg az önkormányzat vezetésével működik panzióként. A falu vezetője hangsúlyozta, nagyon büszkék rá, hogy környezettudatosan, költséghatékonyan üzemeltetik a helyet: mezőgazdasági hulladékkal fűtenek, ami gyakorlatilag már nem kerül semmibe, és biológiai tisztítású vizük van, ami rendkívül finom.

A csoport igazán szerencsés volt, hiszen a malom után megtekinthették az Apponyi kiskastélyt is, amely magántulajdonban van, hotelként üzemel, és egyébként nem látogatható. A kastély az 1830-as években épülhetett, 1850-ben vette meg az Apponyi család, melynek tagjai közül legutolsó lakója Dr. Gróf Apponyi Rezső volt. A „Bolond” Gróf - ahogyan a medinaiak hívták a hintójával száguldozó nemest - jogásznak tanult, majd számos magas pozíció betöltése után Tolna megye főispánja lett. Ő volt a legfiatalabb, akinek valaha is ezt a címet adományozták. 1939-ben medinai birtokán hunyt el.

1951-ben államosították az épületet, iskola működött benne, az állapota leromlott, az egyik szárny alázás miatt le is omlott. A település nagy szerencséje volt, hogy tíz évvel ezelőtt ilyen jó gazdához került a kastély, hiszen a sorsa már kérdéses volt. Tulajdonosa az eredeti állapotnak megfelelően építtette újra. De nem csak a kastély, hanem a falukép sorsát is szívén viseli: kérésére a településen létrehozta egy alapítvány, amely támogatja a házak homlokzatfelújítását, ha az az eredeti állapotnak megfelelően történik.

Az épületet körülölelő helyreállított park is nagyon megnyerő. A vendégeket bódító hárs illat fogadta, amelyet később a levendula jellegzetes aromája váltott fel. Egyébként pedig az ösvények mellett fák, cserjék, virágok változatos kavalkádja várta a látogatókat. Szintén szépen helyreállították a kastély közelében álló római katolikus kápolnát, amely egyben Kápolnay Antal, a terület hajdani birtokosának nyughelye is. A séta zárásaként az egyre tikkasztóbb hőségben igen jókor érkező és jóleső kézműves málnaszörppel is megvendégelték a vándorokat.

Ezután következett a szőlőhegy, ahova az út utolsó szakaszát - nem kevés lendületről és kitartásról tanúbizonyságot téve - a szépkorú társaság nagy része gyalog tette meg. Akinek pedig egészsége nem engedte, azt kibussszal vitték fel. A Szabó tanyán aztán jóféle nedűkkel, pálinkával és a helyben jellemző fehérborral, valamint vegyes pörkölttel vendégelték meg a társaságot. Még egy kis meglepetéssel is szolgáltak, hiszen a jó ebédhez szólt a nóta. Medina -ahol a Csurgó és a Bartina zenekar több tagja is „nevelkedett” - ugyanis muzikusfalu, ahol ma sem nem nehéz összehozni egy zenekart.

Végül a medinai laktanyában, a lokátornál zárták a túrát a vándorok, több mint 30 méteres magasságból megcsodálva a környéket.

Forrás:
Tolnai Népújság

TEOL